

بی معنا بودن مقام اجمال و مقام تفصیل در علم باری و علم عنائی

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

و ذهب الشيخ المتأله المتعصب الأفلاطون و مُعَلِّميه و حُكَماءِ الفُرس موافقاً لهم - إلى أنه يجب أن يكون لكل نوع من الأنواع البسيطة الفلكية و العنصرية و مُرَكَّبَاتِهَا النباتية و الحيوانية عقلٌ واحدٌ مجردٌ عن المادَّة مُعْتَنٍ في حقِّ ذلك النوع - و هو صاحبُ ذلك النوع و ربُّه و قد استدلَّ على إثباتها بوجه^١.

صحبت ما در مسئله مثل افلاطونی و کیفیت

قضاء و قدر و بداء به آن مباحثی رسید که در نظر

رفقا هست که عرض شد در علم باری و علم عنائی

مقام اجمال و مقام تفصیل معنا ندارد و حقایق ربوبی

در عین کشف تفصیلی به همان تحقق عینی خارجی

بوده است که ما الآن مشاهده می کنیم و نسبت به

چیزهایی که مشاهده نمی کنیم قصور از ماست اما

این به معنای عدم تحقق نیست؛ این طور نیست که

الآن فردا وجود نداشته باشد، الآن که من صحبت

می کنم فردا وجود دارد منتها ما از ادراک احساس

فردا عاجز و ناتوان هستیم. اگر از این عجز بیرون

بیاییم و بر قوانین ماده احاطه پیدا کنیم و قوانین ماده

را در اختیار بگیریم همان طور که الآن وجود حال را

١. الحکمة المتعالیة، ج ٢، ص ٥٣.

احساس می کنیم همین طور وجود فردا و پس فردا و گذشته را باحساس واحد و بلحظة واحدة احساس می کنیم. تازه این مربوط به مسئله مثال و ملکوت می شود اما در آن عوالم ربوبی این مسئله دقیق تر است و جنبه ثبات در آن عوالم قوی تر می باشد به طوری که کسی که بر همه عوالم احاطه داشته باشد و به مرتبه فعلیت تامه رسیده باشد در آن جنبه ثبات به اندازه ای قوی است که همان طور که بر خود اراده دارد و به علم حضوری نفس خود را اراده می کند [نسبت به عوالم دیگر هم این گونه است].

هم رتبه بودن مقام اجمال و مقام تفصیل

در اینجا حرف های عجیبی هست که باید اینها را در مباحث شهودی بزرگان و عرفاء و روایاتی که از ائمه علیهم السلام در این باب رسیده جستجو کرد که چطور نفس ولی الهی - چه پیامبر باشد و چه امام علیه السلام باشد و چه عارف کامل باشد - از نقطه نظر ثبوت به مرتبه ثبوت تام و به مرتبه فعلیت محضه رسیده است ولی همین نفس در مراتب تعیین خارج، منطبق با تعیین خارج عمل می کند. در بعضی از موارد اتفاق می افتد که آنها همین شهود و همین احساس

را برای سایر افراد نیز به مرحله بروز و ظهور
درمی آورند که آن دیگر مواردی هست که باید آنها
را در کتب مفصّلات جستجو کرد.

علی کلّ حال اینکه صحبت می شود که در مقام
علم عنائی، علم اجمالی نسبت به عینیت اشیاء است
اما در مقام تفصیل آن علم متبدل به علم تفصیلی در
نشئه ظاهر و عالم شهادت می شود، عرض شد که
این مطلب چندان دقیق و قابل تأمل نیست بلکه مقام
اجمال و مقام تفصیل در یک مرتبه و در یک رتبه
قرار گرفته است؛ یعنی در عین اجمال تفصیل است
و در عین تفصیل اجمال است. این همان نکته ای
است که بسیاری از بزرگان مثل مرحوم میرداماد و
همین طور خود مرحوم صدرالمتألهین - رضوان الله
تعالی علیهم - که یک اشاراتی به این قضایا دارند،
خب آنهایی که مقام کشف دارند که جای خود
دارند، با اینکه تا حدودی مطلب را فهمیده اند و
انسان از لابلای کلمات و عباراتشان احساس می کند
که به این مسئله رسیدند ولی ما در عبارات آنها
اضطراب می بینیم و این به خاطر همین مسئله است

که نتوانستند بین اجمال و تفصیل جمع کنند. وقتی که به اجمال می‌رسند می‌گویند که این عنوان اجمال با تفصیل منافات دارد و وقتی به تفصیل نگاه می‌کنند می‌گویند که این تغییر و تحول در اجمال پیدا شده است. پس این دو باهم چطور جمع می‌شوند؟! از یک طرف از هیچ‌کدام هم نمی‌توانند دست بردارند! نه می‌توانند اجمال را کنار بگذارند و نه تفصیل را کنار بگذارند! اجمال را نمی‌توانند کنار بگذارند چون بالأخره این عالم در مقام تعینات خودش و در ظهورات و تقیّد‌ها و قید‌های خودش دیگر معنا ندارد که در آن وجود منبسط، مجرد، بسیط، صرف الحقیقه و صرف الوجود به همین قیود، شکل، کم، عرض و جوهر وجود داشته باشد پس باید یک تغییر و تحولاتی پیدا شود که بتواند با آن وجود بحث و بسیط و صرف الوجود سنخیت پیدا بکند.

اینجاست که ناچار باید اجمالی را پذیرفت که همین منبسطات در این عوالم مختلفه امتزاجات مادی بالأخره از نقطه اتصالش به آن عالم بحث و بسیط به چه تغییر و تحوّل‌ی باید بیفتد و به چه کیفیتی باید قرار بگیرد! چگونه ممکن است یک وجود مقید

و مادی و محدود بتواند خود را در یک وجود لاجد
و لارسم و اطلاقی جای بدهد؟! خب با همدیگر
منافات دارند! خودتان دارید می گوید: قید و ماده،
خب آنجا که ماده و حد و کیف معنا ندارد! اگر
بخواهد با حد باشد همین حلول محدود در لامحدود
موجب محدودیت لامحدود خواهد شد! چون
لامحدود وقتی به این محدود می رسد خودش حد
می خورد پس این خُلف است چون از لاحدی و
اطلاقی خودش خارج می شود. اینجاست که گیر
کردند؛ یعنی من حیث المجموع نتوانستند یک
برداشت روشن و واضحی را ارائه بدهند. یک چیزی
فهمیدند و به قول معروف «این قدر هست که بانگ
جرسی می آید»^۱ ولی نتوانستند این مطلب را در
عبارات و کلمات بیان کنند.

آثار برداشتن عدم سنخیت بین ماده و مجرد

من خیال می کنم با توجه به مطالبی که ما در

---

۱. اشعار منتسب به حافظ، شعر ۱۱:

کس ندانست که منزلگه معشوق کجاست *** قدر هست که بانگ جرسی
می آید

گذشته نسبت به این قضیه بیان گفتیم دیگر شک و شبهه‌ای برای این مسئله باقی نمانده باشد که ما در اینجا عدم سنخیت بین ماده و مجرد را از میان برداشتیم و با برداشتن عدم سنخیت بین ماده و مجرد در اینجا یک حقیقت واحده تشکّل پیدا می‌کند که این حقیقت واحده به صور مختلفی در عین تشخّص و در عین تعین درمی‌آید. یعنی در عین اینکه این سیاه است در همان عین هم سفید است و در همان عین قرمز است و در همان عین سبز است؛ یعنی در لحظه‌های مختلف....

ماده و مجرد دو ظهور یک حقیقت

تلمیذ: عدم منافات؟

استاد: بله، عدم منافات. عرض کردم ما عدم سنخیت بین همان ماده و مجرد را برداشتیم و سنخیت ایجاد کردیم. بنابراین عرض شد که در اینجا دیگر ماده با مجرد در تنافی و تقابل نیست بلکه ماده و مجرد دو ظهور یک حقیقت است؛ هر دوی اینها دو ظهور یک حقیقت واحده است منتها از یک دید وقتی انسان به این حقیقت از یک منظر و مرأی نگاه بکند آن را مجرد می‌بیند و از یک منظر و مرأی دیگر آن را ماده و دارای خصوصیت ماده می‌بیند.

یک تعین در اینجا بیشتر نیست.

همین مطلب را شما بالا ببرید بالا ببرید، به عالم دیگر می‌رسید، به عالم صور می‌رسید و از صور رد می‌شوید و به عالم معنا می‌رسید و از معانی متفاوت می‌گذرید و به معنای واحد می‌رسید و مقام اجمالی که آقایان می‌گویند را در آنجا می‌شود تصور کرد یعنی وقتی که همه اینها حضور و وجود دارند در عین حال اینها به یک نقطه واحد می‌رسند که در آن نقطه واحد مقام جمعیت در عین آشفته‌حالی هست!

منال ای دل که در زنجیر زلفش *** همه جمعیت است آشفته‌حالی^۱

مقام اجمال همان مقام وحدت هوهویه

آن مقامی که مقام اجمال هست همان مقام وحدت هوهویه است که در آنجا تعبیر مختلفی از این مسئله می‌شود. پس علم عنایی حق نسبت به ظهورات خودش و نسبت به آثار خودش با این تشخیص خارجی و با این تعین خارجی هیچ تفاوتی نمی‌کند. یعنی دیگر ما اصلاً نمی‌توانیم نسبت به این

---

۱. دیوان حافظ (قزوینی)، غزل ۴۶۳.

مسئله فکر و صحبت بکنیم که این عالم از چه وقتی
و چند سال پیش بوده است؟ یک میلیون دو میلیون
یک میلیارد... مدام جلو برویم جلو برویم، مدام
عرضی [جلو برویم] تا به قول شما به بیگ‌بنگ
می‌رسیم که در آنجا یک انفجاری شده و بعد از آنجا
ظلمت است! یعنی به این نقطه رسیدیم و یک‌دفعه
از این نقطه یک انفجاری انجام شد! امروزه هم که
می‌گویند که این حرف‌ها کشک است و این چیزها
[منسوخ شده است]! هر روز یک چیزی می‌گویند!
به آنجا که رسید بعدش ظلمت است و اصلاً دیگر
این مسئله قابل طرح نیست چون در اینجا دیگر
وجودی در قبال عدم نیست که قبل از او عدم باشد
بلکه یک حقیقت واحده است که هیچ قبل ندارد تا
انسان بخواهد برای نقطه شروع وقتی را تعیین کند.
تمام این عوالم ربوبی، عوالم لاهوت، جبروت،
ملکوت علیا و سفلی، عوالم برزخ، مثال، ماده و
امثال ذلک در یک تجلی واحد - نه دو تجلی -
به وجود آمده است. این‌طور نبود که عالم جبروت
به وجود آمده سپس خداوند یک طرفی نشست و
مقداری استراحت کرد که حالا خسته شدیم و خیلی

زحمت کشیدیم و یک مدتی بگذرد سپس یک تجلی
 دیگر مانند لاهوت بعد از جبروت ایجاد می‌کنیم!!
 بعد یک مقدار صبر کند که نه! خیلی کار کردیم!!
 قضیه این طوری نیست! خدا خستگی ندارد؛ ﴿لَا
 تَأْخُذُهُ سِنَةٌ ۖ وَلَا نَوْمٌ ۗ﴾^۱. کل ماسوی‌الله در یک
 تجلی واحد خلق می‌شود! ماسوی‌الله به چه
 می‌گویند؟ به این کاغذ می‌گویند! این ماسوی‌الله
 هست یا نیست؟! هست! این پارچ آب و بنده و
 جناب‌عالی تمام اینها ماسوی‌الله است! این راهم قبلاً
 عرض کردیم که آن خلق در چه مرتبه‌ای از آن تجلی
 است و همه اینها دوره و بازگشت به مطالب گذشته
 است. این به چه کیفیتی است؟ یعنی بوده است
 زمانی که بر خدا گذشته است! همه اینها غلط است،
 اصلاً دیگر در آنجا زمان معنا ندارد منتها از ضیق
 عبارت می‌گوییم که بوده است زمانی که بر خدا
 گذشته و خبری از خلق او نبوده است! میلیاردها سال
 هزارها هزار و میلیاردها میلیارد سال گذشته بعد خدا

^۱. سوره بقره (۲) آیه ۲۵۵. امام شناسی، ج ۱۴، ص ۱۰۵:

«وی را نه چرت و پینگی و نه خواب فرانمی‌گیرد.»

از اینکه تنهاست خسته شده و با خود گفته است که
خب حالا دست به کار شویم و خلقی از خود به وجود
بیاوریم! زید و عمروی به وجود بیاوریم، شیطان و
ملکی به وجود بیاوریم، دریا و سماواتی به وجود
بیاوریم و منظومه و سیاراتی به وجود بیاوریم! خسته
شدیم! تنها هستیم دیگر! **«كُنْتُ كَنْزاً مَخْفِياً فَأَحْبَبْتُ**

أَنْ أَعْرِفَ فَخَلَقْتُ الْخَلْقَ لِيْ أَعْرِفَ» خلاصه

خودی نشان بدهیم و چیزی نشان بدهیم و بعد اراده
بر این تعلق بگیرد! این تصور عامیانه است و مردم
این طور تصور می کنند که یک خدایی یک مدتی تنها
فقط برای خودش بود! نه! اگر ما خدا را غنی بالذات
و غنی بالإطلاق می دانیم و اگر علم خدا را همان
نفس اراده او می دانیم، آن علم عنایی نسبت به اثر
نفس تعین آن اثر است. خب مگر می شود علم از
عالم جدا بشود؟! مگر می شود شما برهه ای را تصور
بکنید که خدا بود ولی علم به آثارش نداشته باشد!؟!

---

۱. عوالی اللئالی، ج ۱، ص ۵۵؛ بحار الأنوار، ج ۸۴، ص ۱۹۹؛ تفسیر بیان
السعادة، ج ۴، ص ۱۱۶. مطلع انوار، ج ۱۲، ص ۷۱:
«قبل از آفرینش عالم گنجی پنهان بودم که دوست داشتم شناخته شوم؛ پس
مخلوقات را آفریدم تا شناخته شوم.»

خب این نقص است دیگر! یعنی در یک زمان خدا نسبت به اینکه چه آثاری خلق می‌کند و چه خلایقی از خودش به وجود می‌آورد جاهل بوده است! آیا می‌شود خدا جاهل باشد؟! نمی‌شود! وقتی خدا جاهل نشد پس در هر مرتبه و برهه‌ای که تصور ذات ربوبی شود علم و قدرت و حیات او در آن برهه همراه با ذات ربوبی وجود دارد. علم ذات ربوبی نسبت به خود **مساوقٌ لِعِلْمِهِ و آثاره** است و علمش به آثارش عبارت از همان علم حضوری است نه حصولی. گفتیم که خدا علم حضوری دارد.

وجود دو راه برای عالم شدن

ما [برای عالم شدن] دو راه که بیشتر نداریم؛ یا باید یک چیزی را ببینیم و بعد عالم بشویم یا اینکه نیاز به دیدن نداریم. آنچه را که باید ببینیم این است که فرض کنید الآن چه کسی در این حیات می‌رود؟ این آقا الآن از حیات رفت تا من نبینم خب [عالم نمی‌شوم]! این علم حصولی می‌شود. چطور برای شما [معلوم نبود]؟! چون شما دارید به من نگاه می‌کنید لذا ندیدید، من دیدم! خب این وسیله‌اش چشم است. من تا چشمم را باز نکنم آیا می‌دانم که

چه کسی می آید و می رود؟! نه، نمی دانم! خب این علم حصولی می شود. یک علم هم هست که نیاز به دیدن ندارد؛ شما نگاه به خودتان بکنید آیا شما بر وجود خودتان عالم هستید یا نه؟! عالم نیستید؟! خب این نیاز به فکر کردن دارد؟! من بنشینم فکر کنم که من اصلاً هستم یا نیستم؟! یک ساعتی فکر آن را بکنم که اگر من منم پس کو کدوی گردنم.^۱ بنشینم و یک ساعتی فکر کنم تا شاید به این نتیجه برسم که نه من نیستم!! چون نتیجه دو طرف دارد دیگر! ممکن است من بعد از یک ساعت فکر کردن به این نتیجه رسیدم که نه، اصلاً ما کشک هستیم و ما «همه شیران ولی شیر علم»!^۲ این طور نیست؟! آنها بعد از فکر کردن به این رسیدند که نیستند، ما نه! فکر نکرده می گوئیم که هستیم، بین ما و آنها فرق در این است که ما فکر نکرده می گوئیم که هستیم! صحبت کردن هایمان را پشت تریبون ها و بین جمعیت ها ببینید، اوه اوه اوه! یعنی ما هستیم دیگر! حرف ما! فکر نکرده هستیم ولی آن بزرگان فکر کردند، ذکر

---

۱. هفت اورنگ، سلامان و ابسال، بخش دوم.

۲. مثنوی معنوی (میرخانی)، دفتر اول، ص ۱۷.

گفتند، مراقبه کردند، تهذیب و تزکیه داشتند و تحت تربیت قرار گرفتند و بعد از سال‌ها و ده‌ها سال فهمیدند که [نیستند]! مرحوم ملا حسینقلی همدانی ۲۲ سال زحمت کشید تازه فهمید که نیست. ۲۲ سال می‌گفت که هستم! بله این وجود شریف، شخیص، مستقل و غنی بالذات هست! ما همین هستیم دیگر! او که وجودش وجود عرضی است خداست نه ما! وجود ما ذاتی هست! ما هستیم و آثار داریم و آسمان و زمین به حیات ماست و ما اگر بمیریم آسمان و زمین از بین می‌رود لذا آنقدر خرج می‌کنیم تا زنده بمانیم، این همه کرور کرور که بنده برای وجود مبارک خودم خرج می‌کنم به خاطر این است که اگر خدای نکرده خدای نکرده صد هزار مرتبه زبانم لال اگر من سرم را بر زمین گذاشتم عالم **کُن فیکون** می‌شود! تمام عالم زیرورو می‌شود! لذا باید بمانم! دیگر نه از جبرئیل و نه از میکائیل اثری می‌ماند لذا باید بمانم! باید خرج کنم! باید پول‌ها را برای بقاء و حیات خودم بردارم! مجبورم میلیارد میلیارد خرج کنم که بمانم تا خلاصه مشکلی پیش نیاید. اما آنها

نه! آنها نشستند و مدام فکر کردند؛ «**فكرة ساعة**»

خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةِ سِتِّينَ سَنَةً»^۱ این فکرهاست! انسان

باید بنشیند و فکر کند تا مثل خر نفهمد و از خریّت

دربیاید! حضرت خر را که می‌دانید:

گاوان و خران بار بردار *** به زادمیان مردم آزار
مسکین خر اگرچه بی‌تمیز است *** چون بار برد همی عزیز است^۲

آنها نشستند فکر کردند و به اینجا رسیدند که

عجب!

تا بدانجا رسید دانش من *** که بدانم همی که نادانم^۳

خدا بوعلی و امثال بوعلی و بالاتر از بوعلی‌ها

مثل مولانا را رحمت کند، می‌فرماید: ما همه شیران

ولی شیر علم! اوه اوه اوه! در زمان شاه وقتی اعلیٰ

حضرت محمدرضا شاه حرف می‌زد می‌گفت: ما

فرمودیم!! قیافه‌اش یادم هست مثل اینکه تمام

ملائکه را به استخدام گرفته بود! می‌گفت: ما

فرمودیم...! الآن هم از این فرمودیم‌ها هستند! ما

فرمودیم و ما چه کردیم! ولی مولانا می‌گوید که نه

---

۱. جامع الصغیر، ج ۲، ص ۲۱۹؛ المیزان، ج ۴، ص ۹۰.

«قال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: **فكرة ساعة خيرٌ من عبادَةِ**

سِتِّينَ سَنَةً». مطلع انوار، ج ۱۲، ص ۳۹:

«رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: "یک ساعت تفکر کردن،

از شصت سال قیام به عبادت بهتر است."» (محقق)

۲. گلستان سعدی، باب اول، حکایت ۱۰.

۳. بیتی از ابوعلی سینا که در اواخر عمر خود می‌خواند. (محقق)

بابا! فرمودیم‌ها را کنار بگذار! فرمودیم چیست؟!

ما همه شیران ولی شیر علم *** حمله‌مان از باد باشد دم‌به‌دم
حمله‌مان پیدا و ناپیداست باد *** جان فدای آنکه ناپیداست باد^۱

آنها رفتند و رسیدند به اینکه نیستند. پس معلوم
است انسان با فکر کردن می‌فهمد که نیست، این طور
است دیگر! ممکن هم هست با فکر کردن بفهمد که
هست! این علم، علم حضوری می‌شود. خب از شما
سؤال می‌کنم: علم حق نسبت به آثار خودش
حصولی است یا حضوری است؟ دو حالت که بیشتر
نداریم یا حصولی است که یعنی باید از خارج ذات
به داخل ذات بیاید؛ آن معلوم بالعرض اول باید باشد
تا بعد تبدیل به معلوم بالذات شود. پس اگر حصولی
است یعنی باید این اعیان خارجی باشند و خدا نگاه
کند و با خود بگوید که پس این را هم من درست
کردم؟! یادم نبود!! یعنی خدا خودش از بعضی از
بندگان در عجب می‌شود که این را من درست
کردم؟! یادم نمی‌آید!! این موجود عجیب غریب که
رها هم نمی‌کند!! این را من درست کردم؟! گاهی
خدا این طوری تعجب می‌کند! خدا از دست بعضی

---

^۱. مثنوی معنوی (میرخانی)، دفتر اول، ص ۱۷.

از مخلوقاتش می خندد و واقعاً در تعجب می نشیند
و فکر می کند [می گوید که] من یادم نمی آید!! پس
علم خدا حصولی نمی شود! علم دوم چیست؟ علم
حضور است! علم حضوری نفسِ حضور شیء
عند العارف است پس تا خدا بوده شخص شخص
ما هم بوده ایم! نه تنها من بلکه شما هم بوده اید و همه
عوامل هم بوده اند منتها در تحت معلولیت او! ما
معلول برای او هستیم و او علت برای ما بوده است.
علت هیچ وقت از معلول جدا نخواهد بود. خب این
ماحصل و مجمل مطالبی است که تا به حال راجع به
مثل افلاطونی عرض کردیم.

مرحوم شیخ شهاب در اینجا یک تقریر دیگری
برای اثبات مثل افلاطونی دارند که البته تقریر سبکی
است و از آن وزانت علمی و منطقی برخوردار
نیست. گرچه مرحوم آخوند سعی کردند که در قالب
عبارات و با تقریر بهتری آن را ارائه بدهند که
إن شاء الله برای جلسه بعد باشد.

اللهم صلّ علی محمد و آل محمد